

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/96/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3116218370
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Miroslav Mand'ák
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3116218370.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Miroslava Mand'áka a členiek Mgr. Stanislavy Miklánkovej a JUDr. Ivety Sopkovej v spore žalobcu: V. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. B., B. XXX/XX, proti žalovanému: Endepro, s.r.o., v likvidácii, so sídlom Bratislava, Mlynské Nivy 49, IČO: 35 805 731, o určenie bezpoplatkovosti a bezúročnosti úveru, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 16Csp/81/2016- 130 zo dňa 12. marca 2018, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .
- II. Žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie určil, že úver poskytnutý na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 29.05.2014 uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným, je bezúročný a bez poplatkov. Ďalej určil, že zmluva o zabezpečení splátok úveru zo dňa 29.05.2014 uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným k zmluve o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX v znení dodatku k zmluve o zabezpečení splátok úveru uzatvoreného medzi žalobcom a žalovaným dňa 29.05.2014, je neplatná. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

2. V odôvodnení svojho rozsudku konštatoval skutkové zistenia, ktoré vyplynuli z výsledkov dokazovania.

3. Dňa 29.05.2014 žalobca ako dlžník a žalovaný ako veriteľ uzatvorili zmluvu o o spotrebiteľskom úvere č. 571776654. Obsahom záväzku žalovaného bolo poskytnúť v prospech žalobcu splátkový spotrebiteľský úver bez určenia účelu vo výške 400,- eur. Obsahom záväzku žalobcu bola povinnosť poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť v 60 týždenných splátkach po 8,97 eur od prvej po predposlednú splátku a vo výške poslednej splátky 8,77 eur. Celkové náklady boli uvedené ako súčet úroku a poplatku za garantovanú službu, pričom úrok vyjadrený úrokovou sadzbou vo výške 22,38% ročne zo sumy úveru predstavoval sumu 57,60 eur a poplatok za garantovanú službu bol vyčíslený na sumu 80,40 eur. RPMN bola 70,38%, celková čiastka k zaplateniu bola vyčíslená na sumu 538,- eur, priemerná hodnota RPMN bola uvedená vo výške 49,67%. Úver sa poskytol na dobu 60 týždňov a termínom splatnosti poslednej splátky, a teda konečnou splatnosťou úveru, bol siedmy deň 60. týždňa po uzatvorení zmluvy. Splatnosť splátok bola určená tak, že splatnosť prvej splátky nastáva 7. kalendárny deň po uzavretí zmluvy a splatnosť každej ďalšej splátky nastane 7. kalendárny deň po splatnosti predchádzajúcej splátky. Poplatkom za garantovanú službu podľa bodu 4 uvedeného na rubovej strane zmluvy predstavuje poplatok za službu prevencie kumulácie neuhradených splátok prostredníctvom telefonického upozornenia a/ alebo listového upozornenia na omeškanie s uhradením sumy splatnej podľa zmluvy, ďalej poplatok za podporu prostredníctvom zákazníckej telefonickej linky a kontaktných

centier na pobočkách veriteľa, poplatok za vyhotovenie duplikátov dokumentov v súvislosti so zmluvou v prípade ich strany alebo zničenia, poplatok za službu poskytnutia karty splátok ako pomôcky na vedenie záznamov o platbách podľa zmluvy, poplatok za to, že veriteľ bude na základe písomnej žiadosti dlžníka v omeškaní s úhradou splatného záväzku podľa zmluvy po dobu najmenej štyroch týždňov, akceptovať splácanie omeškanej sumy v osobitných splátkach rozdelených najviac na obdobie štyroch týždňov a zároveň, že veriteľ si v týchto prípadoch neuplatní vo vzťahu k omeškanej sume právo na odstúpenie od zmluvy alebo právo na úroky z omeškania. Dňa 29.05.2014 bola medzi stranami uzatvorená aj zmluva o zabezpečení splátok úveru, ktorej predmetom bol záväzok žalovaného, že žalobcovi za dohodnutú odmenu vo výške 206,- eur bude počas platnosti zmluvy poskytovať službu spočívajúcu v prevzatí peňažnej hotovosti určenej na úhradu splátky spotrebiteľského úveru poskytnutého na základe zmluvy č. 571776654 zo dňa 29.05.2014. Zmluvnú odmenu vo výške 206,- eur sa žalobca zaviazal splácať v 60 týždenných splátkach, a to v 59 splátkach vo výške 3,43 eur a poslednej splátke vo výške 3,63 eur. V ten istý deň zmluvné strany uzatvorili aj dodatok k tejto zmluve, ktorým došlo k zmene zmluvných ustanovení, a to tak, že prevzatie hotovosti sa malo uskutočňovať v mieste určenom zákazníkom v meste alebo obci, kde má zákazník pobyt. Obsahom služby neboli úkony, ktoré by súviseli s uplatňovaním alebo vymáhaním pohľadávky. V zákaznickej karte boli vyplnené údaje o účele úveru, zamestnaní dlžníka, jeho príjmoch, bežných mesačných výdavkoch. Podľa karty splátok žalobca mal uhradiť výšku úveru 400,- eur, ďalej súčet úroku, poplatku za garantovanú službu a odmeny za službu zabezpečenia splátok úveru v sume 344,- eur, v súčte 744,- eur. Keďže v zozname platieb žalobcu (č.l. 11) neboli evidované všetky platby tak, ako tieto vyplývajú z protokolu o platobnej histórii predloženej žalovaným (č.l. 15), súd vychádzal z predmetného protokolu a zistil, že žalobca doposiaľ žalovanému uhradil sumu 432,50 eur.

4. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 52 ods. 1, § 53 ods. 1, 4, 9, § 53 ods. 4 písm. t/, v/, § 53 ods. 5, § 39 Občianskeho zákonníka, §1 ods. 2, § 2 písm. a/, b/, d/, g/, § 9 ods. 1,2, 7 § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Uviedol, že podaná určovacia žaloba o určenie právnej skutočnosti je podľa CSP je prípustná iba vtedy, ak to vyplýva z osobitného právneho predpisu, ktorým je v tomto prípade § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z.. Pokiaľ žalovaný namietal svoju pasívnu legitimitáciu v spore, pretože ešte pred podaním žaloby došlo k prevodu všetkých práv a povinností žalovaného súvisiacich so zmluvami, ktoré sú predmetom konania, na základe zmluvy o postúpení pohľadávky medzi žalovaným ako postupcom a spol. KRUK Česká a Slovenská republika s.r.o., IČO: 24785199 ako postupníkom. Žalovaný však svoje tvrdenie nepreukázal, na preukázanie neoznačil žiadne dôkazy, a preto je pasívne legitimovanou stranou sporu. V konaní bolo sporným to, či zmluva o spotrebiteľskom úvere zo dňa 29.05.2014 má alebo nemá všetky náležitosti vyžadované § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. a či sa v dôsledku ich prípadnej absencie považuje úver podľa § 11 tohto zákona za bezúročný a bez poplatkov. Rovnako tak strany rôzne argumentovali ohľadom otázky, či zmluva o zabezpečení splátok úveru v znení jej dodatku zo dňa 29.04.2015 je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Súd dospel k záveru, že v zmluve o úvere absentuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona: výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmluve o úvere sa uvádza, že žalobca sa zaväzuje splatiť úver v 60 týždenných splátkach. V zmluve bola splatnosť splátok vymedzená tak, že prvá splátka je splatná na 7.kalendárny deň po uzavretí zmluvy a splatnosť každej ďalšej splátky nastane 7.kalendárny deň po splatnosti predchádzajúcej splátky. Toto ustanovenie je pre bežného spotrebiteľa nezrozumiteľné a zmätočné, pretože nejednoznačne a zložito určuje termíny splatnosti jednotlivých splátok, spotrebiteľ je odkázaný sám si vypočítavať splatnosti jednotlivých splátok. S tým súvisí i nedostatočné vymedzenie náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f/ zákona, a to uvedenie termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. V zmluve sa uvádza len toľko, že dňom konečnej splatnosti úveru je 7.deň 60.týždňa po uzatvorení zmluvy. Podľa názoru súdu prvej inštancie spotrebiteľ musí pri danej forme spotrebiteľského úveru už na prvý pohľad bez akýchkoľvek matematických operácií presne vedieť, kedy dôjde ku konečnej splatnosti jeho spotrebiteľského úveru. Uvedený výklad o nedostatku presného údaj o termínoch splatnosti splátok a konečnej splatnosti úveru je aj v súlade s výkladom rozsudku Súdneho dvora Európskej únie z 9.11.2016 vo veci C-42/15, Podľa výroku č. II a III tohto rozsudku čl. 10 ods. 2 písm. h/ smernice 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Teda síce zmluva nemusí obsahovať dátumy splatnosti každej zo 60 splátok, ale je potrebné, aby inak nepochybne vymedzovala údaj, kedy sa splátky stávajú splatné a dokedy má spotrebiteľ povinnosť platiť. Z predloženej zmluvy o spotrebiteľskom úvere však spotrebiteľ nemôže nepochybne identifikovať dátumy splatnosti splátok, keďže sa vyžaduje komplikovaný odpočet dní a týždňov na seba nadväzujúcich splátok a inak než s pomocou kalendára

jednoducho splatnosť splátok určiť nemožno a už vôbec nie je možné, aby to spotrebiteľ vedel určiť už pri podpise zmluvy. V súvislosti s náležitosťou podľa § 9 ods. 2 písm. k) cit. zákona, a to výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.02.2018, podľa ktorého § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej - ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z.z. hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky. Pokiaľ ide o poplatok za garantovanú službu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere v sume 80,40 eur, predstavuje 20,1 % zo žalovaným poskytnutej istiny úveru. V zmysle zmluvy mal žalobca úver splácať 60 týždňov, teda týždenne mal žalobca zaplatiť z celkovej sumy poplatku 80,40 eur sumu 1,34 eur. Ako to vyplýva zo zmluvy, úrok, ktorý mal žalobca ako dlžník z poskytnutej istiny uhradiť, predstavoval sumu 57,60 eur, tento úrok mal predstavovať odplatu za poskytnutie úveru 400,- eur, žalovaným tvrdené úkony a služby súvisiace s poskytovaním úveru už stáli 80,40 eur, čo znamená že obslužné úkony súvisiace s poskytnutím úveru, komunikáciou so zákazníkom, či evidovaním platieb na karte splátok stoja žalovaného viac, než je samotná odplata za poskytnutú úverovú istinu. Navyše ide o také úkony a služby, ktoré žalovaný ani reálne svojmu klientovi nemusí po dobu splácania úveru poskytnúť, teda pri uzatváraní zmluvy nie je vôbec možné predpokladať, či tieto služby aj veriteľ dlžníkovi reálne poskytne. Ešte predtým, než je vôbec zrejmé, či dlžník takto vymedzené služby využije, žalovaný požaduje paušálny poplatok za tieto služby, a teda poplatkuje vopred paušálne úkony, ktoré dlžník reálne ani nemusí využiť, a teda reálne veriteľ ani nebude nútený takto vopred spoplatnené úkony vykonať nikdy mu v súvislosti s týmito úkonmi žiadne náklady ani nevzniknú. Zo zmluvy o úvere vôbec nevyplýva, či dlžník má možnosť v prípade, ak nemá záujem o takto definované nadštandardné služby, uzavrieť zmluvu aj bez nutnosti prístupíť na tento poplatok za služby, o ktoré reálne záujem nemá alebo ak napríklad dopredu vie, že ich určite využívať nebude, alebo či každý dlžník bez výnimky v podstate nemá inú možnosť, ako len vziať úver aj s povinnosťou platby poplatku za uvedené garantované služby. Z výpovede žalobcu pritom mal súd zistené, že tieto služby si žalobca nevyžiadal sám, ani nebol na ne upozornený, jednoducho mu bola predložená formulárová zmluva s obsiahnutím poplatku za garantované služby, hoci o ne žalobca neprejavil záujem. Nemožno preto hovoriť o dobrovoľnosti prístúpenia na spoplatnené "garantované služby". Obsahom týchto služieb je i platenie poplatku za vydanie karty splátok, teda dokladu, v ktorom sú zhrnuté údaje o úvere a do ktorého sa písomne potvrdzujú prijaté platby dlžníka a zostatok úveru k úhrade po jednotlivých platbách. Súd prvej inštancie poukázal na § 9 ods. 2 písm. l/ zák.č 129/2010 Z.z., v zmysle ktorého má spotrebiteľ právo na bezplatné vyžiadanie si amortizačnej tabuľky od veriteľa a na § 569 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého veriteľ je povinný vydať dlžníkovi na jeho požiadanie písomné potvrdenie o tom, že dlh bol úplne alebo čiastočne splatený. Spoplatnenie vydania karty, kde sa eviduje, že dlžník dlh postupne spláca, je v priamom rozpore s § 569 Občianskeho zákonníka. Rovnako tak, pokiaľ do karty klienta veriteľ zapisuje amortizáciu úveru, jeho postupné ponížovanie vzhľadom na platby dlžníka, potom právo na jej vydanie má dlžník na požiadanie a bezplatne v zmysle zák.č. 129/2010 Z.z. a zákon vylučuje, aby šlo o spoplatnený úkon a už vôbec s poukazom na uvedené zákonné ustanovenia v danom prípade nejde o nijaký nadštandardný úkon. Okrem toho spoplatňovať ako nadštandardnú službu skutočnosť, že dlžník môže kontaktovať veriteľa na telefonickú zákaznícku linku (ktorý telefonický hovor zákazník celkom zrejme osobitne zaplatí) alebo v prevádzkarni žalovaného, sa súdu javí ako absurdné v dobe, keď takéto služby v záujme spokojnosti klientov sú u dodávateľov úplne bežným štandardom bez toho, aby si takúto vymoženosť klient osobitne predplácal. Rovnako tak žalovaný nepreukázal, že by v zmluve stanovená suma poplatku za tieto služby (aj keby ich hypoteticky dlžník využil) odrážala skutočné náklady, ktoré veriteľ musí vynaložiť v súvislosti s poskytovaním služby. Podstatou poplatku za garantované služby podľa súdu prvej inštancie nie je nič iné, len pridanie ďalších nákladov nad rámec úroku. Zmluvná podmienka - dojednanie poplatku z garantovanú službu vo výške 80,40 eur z vyššie uvedených dôvodov preto nepochybne spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa, a preto je v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka neprijateľná. Uvedenie tohto poplatku v zmluve osobitne okrem už uvedeného podľa názoru súdu aj značne deformuje informáciu o cene poskytnutého úverového produktu. Ustanovenie spornej zmluvy o cene úveru obchádza kogentné ustanovenie § 9 ods. 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch o tom, že zmluva musí obsahovať (reálnu, nie predstieranú) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru. Jedná sa o základný údaj, na základe ktorého sa spotrebiteľ rozhoduje, či si ponúkaný finančný produkt objedná alebo využije služby iného poskytovateľa

úverov. Obsah zmluvy sa snaží klamlivo spotrebiteľa presvedčiť, že cena finančnej služby vyjadrená úrokom za poskytnutie úveru 22,38 % je veľmi výhodná, pričom žalovanému je jasné, že dlžník pri uzatváraní zmluvy nemá čas a priestor vykonávať matematické výpočty, aby si porovnal percentuálny údaj uvedený v zmluve so skutočnou finálnou cenou finančného produktu. Tým, že cenu za úverový produkt veriteľ rozdelí na úrok a poplatok, skutočnú cenu úveru tak znejasní a cena sa javí ako nižšia a produkt pre spotrebiteľa ako výhodnejší a tým logicky lepšie predajný. Takéto uvedenie úrokovej sadzby v zmluve, ktorá síce je uvedená formálne správne - percentom ročne, ale neodzrkadľuje skutočnú cenu služby, lebo nezohľadňuje povinnosť uhradiť aj ďalší náklad - poplatok, nemôže napĺňať dikciu § 9 ods. 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z. z. o povinnosti veriteľa uvádzať skutočnú pravdivú úrokovú sadzbu. Preto mal súd prvej inštancie za to, že v zmluve nie je uvedená správne ani úroková sadzba. Z dôvodu absencie všetkých vyššie uvedených náležitostí zmluvy je nutné spotrebiteľský úver podľa § 11 ods. 1 písm. b/ zák.č. 129/2010 Z.z. považovať za bezúročný a bez poplatkov a žalobe v tejto časti o vyhovel.

5. Predmetom zmluvy o zabezpečení splátok úveru zo dňa 29.05.2014 v znení jej dodatku, bola "služba" poskytovaná zo strany žalovaného spočívajúca v hotovostnom prevzatí - inkasovaní splátok úveru zo zmluvy zo dňa 29.05.2014 od žalobcu, a to za odmenu vo výške 206,- eur, ktorú sa následne žalobca zaviazal splácať tiež v 60 týždenných splátkach, a to v 1.-59. splátke vo výške 3,43 eur a v 60. splátke vo výške 3,63 eur. Uvedená zmluva svojím režimom podlieha ustanoveniam Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách. Táto zmluva súvisí so zmluvou o úvere. Z obsahu zmluvy o zabezpečení splátok úveru je totiž zrejmé, že bola uzavretá výlučne v súvislosti s úverovou zmluvou, bez uzavretia zmluvy o úvere by zmluva o zabezpečení splátok úveru nemala žiadne opodstatnenie. Jedná sa o závislú zmluvu. Vo vzťahu k danej "poskytnutej službe" pritom súdu nezistil žiadne finančné poradenstvo alebo podporu, prípadne inú výhodu klienta, ktorému by bol v súvislosti s uzavretím zmluvy poskytovaný "nadštandardný servis" od veriteľa. Práve naopak, z výpovede žalobcu vyplýva, že táto služba ani nebola riadne vykonávaná, pretože pracovníci žalovaného chodili po splátky k žalobcovi nepravidelne, raz za dva až štyri týždne, čiže táto služba ani nebola poskytovaná riadne tak, ako sa žalovaný zaviazal, a teda vôbec takáto služba nemohla plniť svoj účel a nepredstavovala pre dlžníka žiadnu výhodu. Dotknuté služby preberania úhrad v hotovosti sú úkonmi, ktoré slúžia v podstate výlučne záujmom veriteľa. Takéto konanie veriteľa je v rozpore s ust. § 9 ods. 7 zák. č. 129/2010 Z.z., keď vymedzením takejto služby bola zvýšená odplata spojená s poskytnutím úveru. Uvedenú zmluvu súd preto považoval za výslovne účelovú, so snahou obchádzať zákon, ktorú je potrebné považovať za rovnajúcu sa neprijateľnej podmienke v zmysle § 53 ods. 1 a ods. 4 písm. t/ a v/ Občianskeho zákonníka a z tohto dôvodu (a to aj v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka) za neplatnú. Skutočnosť, či je alebo nie je takáto zmluva podmienkou uzavretia zmluvy o úvere, nemá na jej nesamostatný a nekalý charakter žiadny vplyv. Už len samotná skutočnosť, že dodávateľ jednotlivé ustanovenia spotrebiteľskej zmluvy (navyše vopred naformulované výlučne ním) "vyňal" zo štandardnej zmluvy o úvere a označil ich ako samostatné zmluvy, za účelom zvýšenia odplaty vyžadovanej od spotrebiteľa, (minimálne) vykazuje znaky konania rozporného s dobrými mravmi. Z výpovede žalobcu mal súd preukázané, že žalobca o túto službu nemal záujem, keďže chcel splátky splácať bezhotovostne z bankového účtu, ktorý má zriadený, ale na naliehanie pracovníka žalovaného musel súhlasiť s hotovostným vyberaním splátok. Aj tieto zistenia sú v rozpore s tvrdeniami žalovaného o tom, že služba je dobrovoľná a orientovaná na tých klientov, ktorí nemajú bankový účet. Problémom a dôvodom neprijateľnosti poplatku, je i jeho netransparentnosť a neprímeraná výška, ktorá navyše predstavuje viac než 50% istiny poskytnutého úveru. Výška tejto odmeny (poplatku) mala byť podľa § 2 písm. g/ zák. č. 129/2010 Z.z. zahrnutá do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, a teda aj do RPMN, keďže v prejednávanej veci nešlo o dobrovoľnú službu. V prípade, ak táto odmena zo zmluvy o zabezpečení splátok úveru by bola zahrnutá do nákladov úveru, nezahrnutím "odmeny" za inkasovanie splátok ako doplnkovej služby do celkových nákladov a RPMN, dochádza k obchádzaniu zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Osobitne súd vyhodnotil ako okolnosť, ktorá je výrazne v neprospech spotrebiteľa, skutočnosť, že v zmysle bodu 1.3 tejto zmluvy má žalovaný nárok na odmenu za hotovostný výber splátok v celom dohodnutom rozsahu aj vtedy, ak službu nie je možné poskytnúť z dôvodov na strane dlžníka, napr. pre to, že úver splatí predčasne. Čiže aj keď spotrebiteľ, ktorý splatí úver predčasne (čím len realizuje svoje zákonné právo kedykoľvek predčasne splatiť úver), je povinný zaplatiť náklady aj za službu výberu splátok, resp. tú jej časť, ktorú vôbec nevyužije, a ktorá pripadá na obdobie, za ktoré splatil splátky predčasne, a teda zaplatí aj náklady pracovníka žalovaného vyberajúceho hotovosť, ktoré vôbec nevznikli, keďže sa z dôvodu predčasného splatenia úveru pracovník žalovaného k dlžníkovi za účelom výberu splátok nemusí viac dostaviť. Uvedené je podľa názoru súdu aj v rozpore s § 16 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., podľa ktorého spotrebiteľ má právo kedykoľvek počas doby trvania

zmluvy o spotrebiteľskom úvere spotrebiteľský úver úplne alebo čiastočne splatíť pred dohodnutou lehotou splatnosti. V takom prípade je spotrebiteľ povinný uhradiť úrok a náklady vzniknuté len za časové obdobie od poskytnutia spotrebiteľského úveru do jeho splatenia. Súd s poukazom na všetko vyššie uvedené zmluvu o zabezpečení splátok úveru posúdil ako absolútnu neplatnú, jednak ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, a jednak aj v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka (pre obchádzanie zákona č. 129/2010 Z.z.), a teda žalobe žalobcu vyhovel aj v časti o určenie neplatnosti zmluvy o zabezpečení splátok úveru v znení jej dodatku zo dňa 29.05.2014.

6. Vo vzťahu k ďalšej námietke žalovaného, súd prvej inštancie konštatoval, že aj podľa rozsudku Súdneho dvora EÚ C -42/15 z 09.11.2016, ktorý sa týkal výkladu smernice 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, nesprávne uvedenie výšky RPMN a úrokovej sadzby spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, pretože súd konštatoval to, že porušenie povinnosti veriteľa, ktorá má podstatný význam v kontexte smernice 2008/48, môže byť sankcionované podľa vnútroštátnej právnej úpravy zánikom nároku tohto veriteľa na úroky a poplatky. Takýto podstatný význam má povinnosť uviesť v zmluve o úvere najmä náležitosti, ako je ročná percentuálna miera nákladov, resp. bezúročnosť a bezpoplatkovosť by spôsobila absencia takej náležitosti, ktorá svojou povahou môže mať vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah svojho záväzku a takou je nepochybne aj uvedenie správnej výšky úrokovej sadzby. K argumentom žalovaného ohľadom nemožnosti skúmať prijateľnosť zmluvnej podmienky (vo vzťahu k poplatku za garantovanú službu a poplatku za zabezpečenie splátok úveru) podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, uviedol, že táto námietka dôvodná nie je. Sporné poplatky nie sú úrokmi, ale poplatkami, ktorým by v štandardných úverových vzťahoch mali korešpondovať náklady za plnenia skutočne vykonané v prospech spotrebiteľa, v jeho záujme, a teda nepochybne na skvalitnenie služby. Pri štandardnom úverovaní by za určitých okolností mohli tieto poplatky predstavovať tzv. vedľajšie cenové dojednanie. Doplnkové služby a vedľajšie plnenia nie sú hlavným predmetom zmluvy, vo vzťahu ku ktorým by súd skutočne nemohol skúmať ich neprijateľnosť. Hlavným predmetom plnenia a hlavným cenovým dojednaním pri spotrebiteľskom úvere, je predovšetkým úverová istina a úroky za úver. Pre právne posúdenie je zásadnou skutočnosť, že podstatou a hlavným cieľom zmluvy bolo získať úver. Ako je zrejmé z § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ten explicitne vylučuje zo súdneho prieskumu hlavný predmet plnenia a primeranosť jeho ceny, nie teda sporné poplatky.

7. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalobca bol v konaní plne úspešný, a preto by mal voči žalovanému nárok na náhradu trov v konaní v rozsahu 100%. Žalobca na pojednávaní však výslovne uviedol, že náhradu trov konania nežiada priznať, lebo mu žiadne náklady v súvislosti s konaním nevznikli. Súd preto žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

8. Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu žalovaný podal včas odvolanie, v ktorom namietal odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/ (súd prvej inštancie porušil princíp legality, napadnutý rozsudok je arbitrárny), písm. h/ (nesprávne právne posúdenie veci) CSP. Súd prvej inštancie porušil princíp legality nielen z toho dôvodu, že nesprávne právne posúdil významné právne otázky, ale aj preto, že elementárnou požiadavkou na zabezpečenie práva na spravodlivý proces je princíp, že súd pozná platné právo. Z odôvodnenia rozsudku je však zrejmé, že súd sa však na viacerých miestach cielene vyhýba aplikovaniu práva EÚ na danú vec a opomína, že súčasťou nášho právneho poriadku je aj právo Európskej únie. Napadnutý rozsudok je arbitrárny, keďže súd prvej inštancie neodôvodnil, ako sa vysporiadal so základnými otázkami; z akého dôvodu neaplikoval priamy ani nepriamy účinok smernice 2008/48 v tom smere, že čl. 10 ods. 2 písm. c/ smernice v zmysle rozsudku súdneho dvora EÚ vo veci C -42 /15 nevyžaduje pri dĺžke trvania zmluvy o úvere dátumovú špecifikáciu. Súdnym dvorom EÚ priemerného spotrebiteľa nedáva na úroveň nesvojprávnej osoby. Súd prvej inštancie si týmto nezákonným postupom uzurpoval právomoc výkladu aktov únie bez toho, aby požiadaval o ich výklad Súdnym dvorom EÚ. Záver súdu prvej inštancie, ktorým dáva priemerného spotrebiteľa v SR na úroveň nesvojprávnej osoby oproti priemernému spotrebiteľovi v inom členskom štáte EÚ, nie je skutkovo ani právne zdôvodnený. Súd prvej inštancie neodôvodnil, ako sa vysporiadal s argumentáciou žalovaného, uvedenou vo vyjadrení k žalobe. Naopak, súd prvej inštancie predkladal len svoju predstavu o právnom posúdení veci. Odôvodnenie je nekoherentné, nepresvedčivé, nelogické a pre verejnosť neprijateľné a nespravodlivé. Súd prvej inštancie nereflektoval jeho vyjadrenie, týkajúce sa formalistického výkladu práva, ktorým sa zaoberal Ústavný súd SR. Zdôraznil, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil otázku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného, pretože tento už od 15.01.2018 nie je držiteľom povolenia na poskytovanie spotrebiteľských úverov, nemôže byť veriteľom pohľadávok zo spotrebiteľských úverov. Napadnutý rozsudok vychádza aj z nesprávneho právneho posúdenia § 9 ods. 2 písm. f/, j/ a k

zákona o spotrebiteľských úveroch, keď súd sa nesprávne domnieva, že termín konečnej splatnosti nepostačuje v zmluve uviesť zistiteľným spôsobom. Pojem termín vymedzuje čas, v ktorom treba niečo splniť, nie je synonymom k pojmu dátum. Vo svetle smernice 2008/48 nie je stanovená požiadavka, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere uvádzala konkrétny dátum konečnej splatnosti. Rovnako nie je nevyhnutné, aby v zmluve bol rozpis splátok uvedený na jednotlivé položky, ak sú splátky rovnocenné a splácajú sa ním jednotlivé zložky odplaty úveru rovnocenne. V tomto smere poukázal obsiahlo na spôsob výkladu čl. 10 ods. 2 písm. h/ a i/ smernice 2008/48, § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch, týkajúcej sa neexistencie povinnosti zahrnúť do zmluvy tzv. amortizačné tabuľky. Poukázal na priamy a nepriamy účinok smernice 2008/48. Zmluva o úvere je platná, bezvadná, závery súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci. Okrem toho poukázal na to, že dňa 27.03.2017 postúpil svoje pohľadávky zo zmluvy o úvere na nového veriteľa, ktorým je spoločnosť KRUK, podnikajúca na území Slovenskej republiky prostredníctvom organizačnej zložky KRUK Česká a Slovenská republika, s.r.o., so sídlom v Bratislava, Moskovská 13, IČO:47 030 691. O tejto skutočnosti bol žalobca informovaný. Pokiaľ ide o poplatok za garantovanú službu, je vyjadrený v zmluve jasne, zrozumiteľne a určito, v čase uzatvorenia zmlúv bol prípustným a zákonom dovoleným poplatkom. Protiplnenie za poplatok za garantovanú službu je výslovne špecifikované v bode 42 zmluvy o úvere. Okresný súd nezohľadnil, že pojmovým znakom neprijateľnej podmienky je existencia značnej nerovnováhy v právach a povinnostiach v neprospech žalobcu ako spotrebiteľa, ktorú nekonštatoval. Okrem toho sa logicky vylučuje, aby - ak žalobca považuje zmluvu o doplnkovej službe za neplatnú v časti odplaty za túto službu - boli náklady z takejto neplatnej zmluvy započítané do RPMN. Nie je zrejmé, z čoho súd prvej inštancie odvodil, že náklady na doplnkovú službu by mali korelovať výške plnenia za hlavnú službu, ide len o predstavu súdu. Zákon o spotrebiteľských úveroch pritom zahŕňa do celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom iba také v § 2 písm. g/ vymenované náklady spotrebiteľa, ktoré v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere existujú. V čase uzatvorenia zmluvy úvere však zmluva o doplnkovej službe neexistovala, čo nebolo sporné. Odmena potom nemohla byť zahrnutá do celkových nákladov spotrebiteľa. Žalobca nemusel uzavrieť zmluvu o doplnkovej službe, aby získal úver, preto celková odmena podľa zmluvy o doplnkovej službe nemusí byť zahrnutá do celkových nákladov spotrebiteľa v súvislosti so spotrebiteľským úverom. Uvedená RPMN v zmluve o úvere je vypočítaná správne, zmluva nemôže byť postihnutá sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti. Poukázal na rozhodnutia súdov SR, ktorého mu tento poplatok v obdobných prípadoch priznali. V prípade zmluvy o doplnkovej službe ide o samostatnú zmluvu, v ktorej proti sebe stál záväzok žalovaného poskytovať žalobcovi pravidelne sa opakujúcu nadštandardnú doplnkovú službu odnáškového povahy a záväzok žalobcu zaplatiť žalovanému odmenu. Porovnateľnou službou k poskytovanej službe je kuriérska/ prepravná služba. Zopakoval svoju argumentáciu o výhodnosti poskytovania tejto služby spotrebiteľovi. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne a prizná mu náhradu trov prvostupňového aj odvolacieho konania alebo aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

9. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného písomne nevyjadril.

10. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, preskúmal vec v intenciách ustanovení § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), t. j. v medziach podaného odvolania a jeho dôvodov.

11. Podľa § 385 ods. 1 CSP nebolo potrebné na prejednanie odvolania žalovaného nariaďovať pojednávanie.

12. Preskúmaním veci odvolací súd zistil, že rozsudok súdu prvej inštancie je vo veci vecne správny, a preto je potrebné ho potvrdiť podľa § 387 ods. 1,2 CSP.

13. V zmysle § 378 ods. 1 CSP na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

14. Odvolací súd je v zásade viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

15. Odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní (§ 383 CSP).

16. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

17. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

18. Žalobca uplatnil vo svojom odvolaní odvolacie dôvody spočívajúce v tom, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a nesprávne právne posúdenie veci (odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/ a h/ CSP).

19. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP predstavuje transformáciu ústavnoprávnych princípov do civilného sporového konania. Podľa čl. 46 Ústavy SR sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Podľa čl. 48 Ústavy SR má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. V tomto odvolacom dôvode ide o porušenie procesných práv a nie hmotnoprávnych nárokov strán. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty.

20. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie aplikuje na zistený skutkový stav nesprávny právny predpis a tiež vtedy, keď síce aplikuje správny právny predpis, avšak tento nesprávne interpretuje.

21. Na základe preskúmania správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na správne zistenie skutkového stavu veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a vec správne právne posúdil. Súd prvej inštancie sa riadne a podrobne vysporiadal so všetkými podstatnými skutkovými tvrdeniami a argumentami účastníkov, v odôvodnení rozsudku uviedol, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých vychádzal a ako ich vyhodnotil a ako vec právne posúdil. Prijaté právne závery náležite vysvetlil spôsobom, z ktorého je zřejmé, akými úvahami sa riadil. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Odvolací súd sa preto v celom rozsahu stotožňuje s týmito skutkovými závermi, ako aj s právnym posúdením veci a podľa 387 ods. 2 CSP na ne v plnom rozsahu poukazuje.

22. Vzhľadom na obsah odvolania žalovaného, odvolací súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku uvádza nasledovné:

23. Odvolací súd vo vzťahu k odvolacej námietke žalovaného, že súd prvej inštancie procesným postupom porušil jeho právo na spravodlivý proces o.i. tým, že vec nesprávne právne posúdil, predovšetkým zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súd dospel, nie je právne relevantná. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu (napr. rozhodnutie Ústavného súdu SR sp.zn. I. ÚS 188/06).

24. Nedôvodná bola i odvolacia námietka žalovaného, týkajúca sa nedostatku odôvodnenia, resp. arbitrárnosti napadnutého rozsudku.

25. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté

dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

26. Citované zákonné ustanovenie je potrebné z hľadiska práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“) vykladať a uplatňovať tak, že rozhodnutie súdu musí obsahovať dôvody, na základe ktorých je založené. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je teda aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Rozhodnutie súdu musí však obsahovať odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (k tomu pozri bližšie rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS/115/03, či sp. zn. III. ÚS/60/04). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uvádza: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.“ (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva ale zároveň tiež pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci *Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko*, oba z 09. decembra 1994, *Annuaire*, séria A č. 303 A a č. 303 B). Aj podľa judikatúry ústavného súdu odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo na spravodlivé súdne konanie (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. III. ÚS/209/04, sp. zn. IV. ÚS/112/05, sp. zn. I. ÚS/380/08, sp. zn. III. ÚS/172/2010, či sp. zn. II. ÚS/537/2010).

27. Zo spisu pritom vyplýva, že súd prvej inštancie v podrobnom odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol stanoviská procesných strán a ich argumentáciu, rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vychádzal, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil jasné, jednoznačné a presvedčivé právne závery. Odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa zrozumiteľne a podrobne objasňuje skutkový a právny základ rozhodnutia, nie je nepreskúmateľné a plne rešpektuje základné právo účastníkov na spravodlivý súdny proces (rozhodnutie Ústavného súdu SR sp.zn.

III. ÚS 115/2003). Z práva na spravodlivý súdny proces totiž pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

28. Pokiaľ ide o námietku nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného z dôvodu, že pohľadávky zo zmlúv, ktoré boli predmetom sporu, postúpil na tretiu osobu, odvolací súd zhodne so záverom súdu prvej inštancie konštatoval, že svoje tvrdenia žalovaný v tomto smere nepreukázal, a to ani v odvolacom konaní. Na veci nič nemení ani skutočnosť, či žalovaný v súčasnosti, od 18.01.2018, má alebo nemá povolenie na poskytovanie nových spotrebiteľských úverov, pretože zostal hmotnoprávnym nositeľom práv a povinností z právnych úkonov (zmlúv), ktoré uzavrel do tohto dátumu.

29. Odvolateľ pritom k veci samotnej vo svojom odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, s ktorými by sa prvostupňový súd nevysporiadal a ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť skutkový stav a následne prijaté právne závery. Z týchto dôvodov odvolanie nepovažoval odvolací súd za dôvodné a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne, preto ho podľa § 387 ods. 1,2 CSP potvrdil.

30. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi nárok na ich náhradu nepriznal. Žalobca mal v odvolacom konaní úspech a patril by mu nárok na náhradu trov, avšak žiadne trovy si neuplatnil a z obsahu spisu mu ani žiadne trovy odvolacieho konania nevyplývajú.

31. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).